

Folkethingets Forhandlinger (20)

305

18. Okt. 1888. I. Del. af

Lovf. om Hundeaagisten m. m.

306

ved at Hundene findes paa Kjøbenhavns Gader, at Belansthændigheden fræntes. Jeg vil indrømme, at det kan finde Sted, men jeg vil sige til den ærede Minister, at hvis han deler denne Betragtning af den offentlige Belansthændighed og Ungdommens Fordervelse, vilde jeg finde det naturligt, at han begyndte at sjerne Forargelsen paa Kjøbenhavns Gader paa et Punkt, der er vigtigere end dette; jeg mener Prostitutionen. Der har man Forargelsen i sit allerfjønneste Udslag og i en ganske anden Grad end her; hvis altsaa det har været Motivet, tror jeg, at der er noget Andet, man først maa tage fat paa. Jeg nævner dette kun, fordi det viser, hvorledes man har Tilboelighed til ved Sager som disse at se bort fra den mere nøgterne, ædruelige Betragtning, der ellers er den ledende, naar det er Tale om Uvgivningsforanstaltninger. Altsaa om Bestatningslov kan der ikke være Tale om, at denne Lov kan bestaa sit Prøve. Som Formynderlov for dem, der holde Hunde, kan den det heller ikke. Ogsaa ud fra dette Synspunkt vil man, at vi her skulle sidde som Dommere over paa hvilken Maade Smaafolk ville anvende, hvad de have tilovers til lidt Udsnydelse. Det burde dog blive deres egen Sag. Nogle foretrække at holde en lille Hund, andre bruge, hvad de tro at have tilovers til at drikke børt eller ryge børt eller de mere sig paa anden Maade. Det maa, som sagt, være Enhver's Sag. Men hvilket er da Synspunktet for denne Lov fra Regeringens Side set? Ja, jeg antager, at naar den ærede Minister skulde begrunde sine Afgiftsregler, vilde han kun gjøre det derved, at han siger, at det er en nødvendig og hensigtsmæssig Politiforanstaltning, en Politilov, et Tillæg til Politiloven. Nu vil jeg skal lade det Synspunkt gjælde og sige, at det kan være nogen Grund til, ogsaa paa dette Omraade, at lørge for Fred og Orden paa Gaderne. Jeg tænker her navnlig paa Kjøbenhavns og Frederiksbergs Gader. Nu tror jeg iagttag, at der gjør sig en uhyre Overdrivelse gjældende, naar der tales om, at man ikke kan færdes paa Gaderne uden at risikere Anfald af Hunde. Jeg tror endog, at det er en ren Fantasi. Jeg har nu i nogle og tyve Aar færdeses saa at sige daglig paa Kjøbenhavns Gader, men har aldrig set Hunde anfælde Personer. Jeg har set

mer eller mindre uhyrne Personer, naar de gik forbi Hunde, saa efter dem, endog saa naar Hundene vare i Færd med at gnave deres Ben, et Tidspunkt, hvor Hundene, som Enhver veed, ikke ere, saa ganske blide, men Hundene have dog været saa blide, at de have været med klurrende, at se paa vedkommende Angriber. I det Hele taget har jeg ikke set stor Ufred volbes af dette Hundehold. Smidertid vil jeg imødefomme den noget fantastiske Stemning, der er tilfiede og sige: Godt, hvis man endelig mener, at der er nogen Gene paa Gaderne, paa Grund af Hundeholdet, er det dog klart, at den Gene forpoldes ikke af de mangfoldige maa Hunde, der jieldent eller saa at sige aldrig komme paa Gaderne, og der er jo mangfoldige af den Slags Hunde i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg. De Hunde bidrage ikke til at skabe den mindste Ufred eller Gene paa Gaderne. Hvorfor tal man saa ved en drakonist Afgiftsbestemmelse, gribe ud og gjøre det umuligt for alle de Mennesker, der have saadanne Hunde, at beholde dem? Thi det maa være klart, at en Afgift, der gaar op til 30 Kroner, for en mindre Hund, vil for mange Mennesker, betyde det Samme, som at maatte lade deres Hunde dræbe. Jeg ser ingen Grund til, saaledes at gribe forstyrrende ind her. Nu har man nok sagt, at de Mennesker, der holde saadanne Hunde, ere mest enlige Mennesker, Folk, som ingen Børn have, eller Folk, som ere, ugifte, og saadanne Folk have godt Raad til at betale en aarlig Stat, hvis de ville holde Hund. Det vil altsaa blive en Slags Præmie for at gifte sig; en Slags Stat pag dem, der ere barnløse eller ugifte. Jeg gad dog nok vidit, om det ærede Medlem for Præsto Amt, den Valgfreds (S. Christen) paa dette Punkt vil være med til at sætte en Præmie for dem, der ingen Børn have eller ere, ugifte? Nei, ved en saadan drakonist Afgiftslov skaber man jo kun et nyt Privilegium for dem, den i Forveien have, og generer Smaafolk. Forrige Folk har det jo ikke noget at betyde, at de skulle give Mere, de kunne alligevel beholde deres Indlinger; det er kun Smaafolk, det gaar ud over. Jeg vil derfor i Denhold til, hvad jeg har udtalt, tillade mig at henlede et kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, om man ikke kunde ordne Afgiftsreglerne saaledes, at man gjorde paa en ganske anden